

J. D. BARKER

ŠTVRTÁ
OPICA

Lindeni

Štvrtá opica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

J. D. Barker

Štvrtá opica – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ŠTVRTÁ OPICA

ŠTVRTÁ OPICA

J. D. BARKER

Ljndeni

Venujem mame

Neprestávajújte čítať. Chcem, aby ste pochopili, čo som urobil.

– DENNÍK

I

Porter

Deň prvý • 6.14

A je to tu znova, ďalšie nepríjemné cinknutie.

Vypol som zvonenie, tak prečo mi pípajú správy? Prečo vôbec niečo počujem?

Spoločnosť Apple sa po smrti Steva Jobsa prepadla.

Sam Porter sa prevrátil na pravý bok a naslepo siahol po telefóne na nočnom stolíku.

Zvalil pri tom budík, ktorý dopadol na zem s typickým lacným praskotom, akého bola schopná len čínska elektronika.

„Doriti.“

Keď konečne nahmatal telefón, vytiahol ho z nabíjačky a zamrkal na malý svietiaci displej.

ZAVOLAJ MI – 911

Bola to správa od Nasha.

Porter sa otočil na manželkinu stranu postele. Bola prázdna a bol na nej odkaz...

Išla som po mlieko, hneď sa vrátim.

Bozky

Heather

Zavrčal a znova sa pozrel na telefón. 6.15

Tešil sa na pokojné ráno.

Porter sa posadil a zavolať svojmu partnerovi. Zdvihol mu po druhom zazvonení. „Sam?“

„Ahoj, Nash.“

Muž na druhom konci linky chvíľu mlčal. „Prepáč, Porter. Rozmýšľal som, či ti mám zavolať. Tvoje číslo som vyfukal najmenej desaťkrát, ale ani raz som nestlačil tlačidlo Zavolať. Potom som sa rozhodol, že ti radšej napíšem. Tak by si ma mohol ignorovať, vieš?“

„To je v poriadku, Nash. Čo sa deje?“

Nastala ďalšia pauza. „Asi bude najlepšie, ak sa prídeš presvedčiť na vlastné oči.“

„O čom?“

„Máme tu nehodu.“

Porter si pretrel spánky. „Nehodu? Sme oddelenie vrážd. Prečo by sme mali riešiť nehodu?“

„V tomto prípade mi dôveruj. Toto naozaj musíš vidieť,“ zopakoval Nash. Z jeho hlasu bolo cítiť, aký je nervózny.

Porter vzdychol. „Tak kde?“

„Neďaleko Hyde Parku, na Päťdesiatej piatej. Práve som ti poslal správou adresu.“

V nasledujúcom okamihu Porterovi hlasno cinklo pri uchu, až náhle odtiahol mobil.

Prekliaty iPhone.

Pozrel na displej, uvidel adresu a vrátil sa k hovoru. „Môžem tam byť do polhodiny. Stačí?“

„Pravdaže,“ odvetil Nash. „Nevyzerá to, že sa dnes tak skoro dostaneme do postele.“

Porter zložil a spustil nohy z postele. Pritom si uvedomoval, ako sa jeho päťdesiatdvaročné telo snaží protestovať proti akémukoľvek pohybu.

Slnko už vyšlo na oblohu a cez zatiahnuté žalúzie preniklo do spálne svetlo. Bolo zvláštne, aký tichý a ponurý sa mu zdal byť bez Heather.

Išla som po mlieko.

Z masívnej drevenej podlahy naňho žmurkal budík a na jeho popraskanom displeji svietilo niečo, čo už nevyzeralo ako čísla.

Dnes bude ďalší taký deň.

V poslednom čase ich bolo príliš veľa.

O desať minút neskôr vyšiel Porter z bytu, oblečený vo svojom najlepšom nedefinom obleku. Bol to pokrčený modrý oblek, ktorý si kúpil vo výpredaji v sieti pánskej módy Men's Warehouse pred dobrými desiatimi rokmi. Zamieril po schodoch o štyri poschodia nižšie do stiesneného vchodu domu, v ktorom býval. Zastavil sa pri poštových schránkach, vytiahol mobil a vyfukal manželkino číslo.

Dovolali ste sa do hlasovej schránky Heather Porterovej. Najpravdepodobnejšie preto, lebo som na obrazovke uvidela vaše meno a rozhodla som sa, že sa s vami určite nechcem rozprávať. Ak ste ochotní zaplatiť výkupné v podobe čokoládovej torty alebo iného darčeka kulinárskeho charakteru, pošlite mi, prosím, podrobnosti o svojej ponuke prostredníctvom SMS a ja zvážim, či ste na mojom spoločenskom rebríčku tak vysoko, aby sa mi oplatilo vám zavolať. Ak ste predajca a chcete ma presvedčiť, aby som v živote niečo zmenila, pokojne zložte. Mám ešte rok platnú zmluvu so spoločnosťou AT&T. Všetci ostatní, prosím, nechajte mi odkaz. Nezabúdajte však, že môj manžel je policajt, o ktorom je známe, že má problémy udržať hnev na uzde a nosí veľkú zbraň.

Porter sa usmial. Vždy sa musel usmiať, keď počul jej hlas. „Ahoj, zlatko, to som ja. Volal mi Nash. Niečo sa stalo neďaleko Hyde Parku, som na ceste za ním. Zavolám ti neskôr, keď budem vedieť, kedy prídem domov.“ Potom dodal: „Áno, a myslím, že sa nám pokazil budík.“

Vložil si mobil do vrečka a vyšiel z dverí. Svieži chicagsky vzduch mu pripomínal, že jeseň sa chystá ustúpiť zime.

2

Porter

Deň prvý • 6.45

Porter vykročil pešo po Lake Park Avenue a na miesto prišiel o trištvrte na sedem. Chicagska metropolitná polícia zatarasila prístup k Woodlawn na Päťdesiatej piatej ulici. Niekoľko blokov pred sebou Porter videl majáky najmenej desiatich policajných áut, jednej sanitky a dvoch hasičských áut. Na mieste bolo najmenej dvadsať policajtov, možno aj viac, a novinári.

Spomalil nový Dodge Charger a vystrčil z okna ruku s odznakom, keď sa blížil k tomu chaosu. Mladý policajt, takmer dieťa, podliezol žltú pásku, ktorá ohraničovala miesto činu, a rozbehol sa k nemu. „Detektív Porter? Nash mi povedal, aby som na vás počkal. Zaparkujte, kde chcete, zablokovali sme celé okolie.“

Porter prikývol, potom zastavil pri jednom z hasičských áut a vystúpil. „Kde je Nash?“

Chlapec mu podal šálku kávy. „Tam, vedľa sanitky.“

Porter rozoznal Nashovu zavalitú postavu. Rozprával sa s Tomom Eisleyom z ústavu súdneho lekárstva. Nash meral takmer meter deväťdesiat a v porovnaní s druhým mužom vyzeral ako obor. Okrem toho si Porter všimol, že za tých pár týždňov, čo ho nevidel, pribral niekoľko kíľ. Mal klasické policajné brucho, ktoré mu viselo cez opasok.

Nash mu zamával.

Eisley privítal Portera kývnutím hlavy a posunul si okuliare na koreň nosa. „Ako sa máš, Sam?“ V rukách držal spisovú dosku, na ktorej mal pripnutý zväzok papierov. Dokonca aj v dnešnom svete tabletov a smartfónov mal tento chlapík vždy poruke klasickú podložku a papiere. Teraz v nich nervózne listoval.

„Ľudí už asi väčšinou nebaví, keď sa niekto opýta, ako sa máš, ako sa ti darí, či si v poriadku,“ zamrmľal Nash.

„Fajn. Zvládam to.“ Porter sa nasilu usmial. „Ďakujem za opýtanie, Tom.“

„Ak niečo potrebuješ, stačí povedať.“ Eisley sa pozrel na Nasha.

„Ďakujem.“ Porter sa obrátil späť k Nashovi. „Takže nehoda, čo?“

Nash kývol hlavou smerom k autobusu mestskej hromadnej dopravy, ktorý parkoval pri obrubníku asi päťdesiat metrov od nich. „Človek verzus stroj. Poďme.“

Porter ho nasledoval a Eisley s doskou kráčal niekoľko krokov za nimi.

Pred autobusom fotografoval technik z kriminálky. Mriežka na chladiči bola ohnutá. Tri centimetre nad pravým svetlometom bol prasknutý lak. Ďalší vyšetrovateľ sa pozeral na niečo, čo bolo zapichnuté v pravej pneumatike.

Keď sa priblížili, Porter si všimol čierny vak na telo ležiaci na ceste uprostred skupiny uniformovaných policajtov, ktorí zadržávali rastúci dav.

„Autobus išiel rýchlo, ďalšia zastávka je odtiaľto kilometer a pol,“ vysvetlil mu Nash.

„Nešiel som rýchlo, dočerta! Pozrite sa na GPS. Nemôžete ma z toho len tak obviniť!“

Porter sa otočil doľava, kde zbadal vodiča autobusu. Bol to urastený chlap, dobrých stopäťdesiat kíľ živej váhy. Mal čiernu bundu uniformy chicagskeho systému hromadnej dopravy natiahnutú až na prasknutie. Sivé vlasy mal na ľavej strane začesané dozadu, zatiaľ čo pravá strana mu nepoddajne trčala. Pozrel

na nich, nervózne prechádzal očami z Portera na Nasha a Eisleyho a späť. „Ten blázon mi skočil priamo pod kolesá. Nebola to nehoda, chcel sa normálne zabiť.“

„Nikto netvrdí, že je to vaša vina,“ ubezpečil ho Nash.

Eisleymu zazvonil telefón. Pozrel na displej, zdvihol prst a prešiel pár krokov, aby v pokoji prijal hovor.

Vodič pokračoval: „Ak skonštatujete, že som prekročil rýchlosť, prídem o prácu, o dôchodok... Myslíte si, že ma niekto v tomto veku zamestná? V tejte zasranej kríze?“

Porter sklopil pohľad na mužovu menovku. „Pán Nelson, nechcete sa zhlboka nadýchnuť a upokojiť?“

Po červenej tvári mu stekali kropaje potu. „Budú ma hnať metlou, lebo ten debil si vybral práve môj autobus. Jazdil som tridsaťjeden rokov bez nehody, a teraz toto.“

Porter položil mužovi ruku na plece. „Mohli by ste mi povedať, čo sa stalo?“

„Nebudem nič hovoriť, kým tu nebudú zástupcovia odborov.“

„Ak mi nič nepoviete, veľmi vám nepomôžem.“

Vodič sa zamračil. „A ako mi môžete pomôcť?“

„Na začiatok by som sa možno mohol prihovoriť Mannymu Polanskému z dopravného inšpektorátu. Ak to nebola vaša vina, nie je dôvod, aby vám vzali doklady.“

„Dokelu. Myslíte, že by mi za to mohli vziať papiere?“ Muž si zotrel z čela pot. „Ježiš, to si nemôžem dovoliť.“

„Som si istý, že ak budú vedieť, že ste s nami spolupracovali a snažili sa nám pomôcť, nič také neurobia. Možno vás ani nepredvolajú,“ ubezpečil ho Porter.

„Predvolajú?“

„Nechcete nám konečne povedať, čo sa stalo? Potom zavolám Mannymu a vy sa nebudete musieť o nič starať.“

„Vy poznáte Mannyho?“

„Dva roky som jazdil na ťahači. Určite mi pomôže. Ak nám pomôžete vy, sľubujem, že sa za vás prihovorím.“

Vodič chvíľu uvažoval, potom sa zhlboka nadýchol a prikývol. „Už som to opísal vášmu kolegovi. Zastavil som v Ellis,

presne načas. Vyzdvihol som dvoch ľudí, jeden vystúpil. Išiel som na východ po Päťdesiatej piatej a zabočil. Na Wood Lawn svietila zelená, takže som nemusel spomaliť, ale nešiel som rýchlo, pozrite sa na GPS.“

„Verím vám.“

„V skutočnosti som ani nešiel, bol som vtesnaný medzi autami. Možno pár kilometrov nad povolenú rýchlosť, ale v rámci tolerancie,“ vysvetlil.

Porter mávol rukou, akoby na tom nezáležalo. „Takže ste išli na východ po Päťdesiatej piatej...“

Vodič prikývol. „Áno. Na rohu som videl niekoľko ľudí, nie však veľa. Troch, možno štyroch. A keď som už bol takmer na mieste, pred môj autobus skočil jeden chlapík. Z ničoho nič. Stál na chodníku a zrazu sa pohol. Zabrzdil som, ale autobus nedokáže zastaviť na piatom prevodovom stupni. Nabral som ho predkom a on odletel asi desať metrov.“

„Aká farba svietila na semafore?“ opýtal sa Porter.

„Zelená.“

„Nie oranžová?“

Vodič pokrútil hlavou. „Nie, zelená. Viem to, pretože som videl, ako blikala. Oranžové svetlo sa rozsvietilo až o dvadsať sekúnd. Vtedy som už bol mimo.“ Ukázal na semafor. „Pozrite si to na kamere.“

Porter zdvihol hlavu. Za posledných desať rokov mesto vybavilo takmer každú križovatku priemyselnou kamerou. Keď sa vráti na stanicu, bude musieť Nashovi pripomenúť, aby získal záznam z tejto križovatky. Jeho partner to však už pravdepodobne urobil.

„Ten chlap neprechádzal, normálne skočil pred autobus. Uvidíte sami, keď si pozriete záznam.“

Porter mu podal vizitku. „Mohli by ste tu chvíľu počkať, keby som sa vás potreboval na niečo opýtať?“

Chlap pokrčil plecami. „Zavoláte Mannymu, však?“

Porter prikývol. „Mohli by ste nás na chvíľu ospravedlniť?“ Vzal Nasha nabok a stíšil hlas. „Nezabil ho zámerne. Nebola

by to naša práca, aj keby to bola samovražda. Tak prečo si ma sem zavolať?“

Nash položil partnerovi ruku na plece. „Si si istý, že to zvládneš? Ak potrebuješ viac času, môžeš...“

„Som v poriadku,“ prerušil ho Porter. „Povedz mi, čo sa deje.“

„Ak sa potrebuješ porozprávať...“

„Nash, nie som malé dieťa. Nehovor so mnou ako s deckom.“

„Dobre,“ vzdychol Nash. „No sľúb mi, že ak to bude na teba priveľa, a najmä ak to je priskoro, stiahneš sa, dobre? A ver mi, nikto ti to nebude vyčítať.“

„Skôr si myslím, že mi tá práca urobí dobre. Doma som sa už začal nudiť,“ priznal Porter.

„Je to veľká vec, Porter,“ povedal Nash potichu. „Zaslúžiš si tu byť.“

„Panebože, Nash, mohol by si to už konečne vyklopiť?“

„Je veľmi pravdepodobné, že naša obeť smerovala k tamtej poštovej schránke.“ Nash sa otočil k modrej poštovej schránke pripevnenej na tehlovej stene bytového domu.

„Ako to vieš?“

Jeho partner rozťahol ústa od ucha k uchu. „Mal malú bielu škatuľu previazanú čiernou stuhou.“

Porter vytreštil oči. „Nie.“

„Ale áno.“

3

Porter

Deň prvý • 6.53

Porter si uvedomil, že sa pozerá na mŕtvolu, beztvárú hmotu pod čiernou plastovou plachtou.

Nemal slov.

Nash požiadal ostatných policajtov a technikov z forenzného oddelenia, aby trochu ustúpili a poskytli Porterovi priestor, aby mohol byť s obeťou sám. Všetci sa posunuli za žltú pásku ohraničujúcu miesto činu, stíšili hlas a sledovali ho. Pre Portera boli neviditeľní. Videl len čierny vak s telom a malý balíček vedľa neho. Technici ho už predtým označili veľkým číslom 1 a nepochybne ho odfotovali zo všetkých možných uhlov. Dobre však vedeli, že ho nemôžu otvoriť. Nechali to naňho.

Kolko bolo takýchto škatúl?

Desať? Nie, skôr dvadsať.

Snažil sa ich presne spočítať.

Sedem obetí. Každá z nich znamenala tri škatule.

Takže dvadsaťjeden.

Dvadsaťjeden škatúl za takmer päť rokov.

Hral sa s nimi. Nikdy nezanechal žiadnu stopu. Len škatule.

Ako duch.

Porter si pamätal, že z prípadu odišlo veľa policajtov a ešte viac ich prišlo. S každou novou obeťou sa tým rozrastal. S kaž-

dou škatuľou sa na nich vrhol krdeľ novinárov ako supy. Celé mesto bolo na love. Potom však prišla tretia škatuľa, našlo sa telo a duch zmizol. Rozplynul sa v tme. Trvalo niekoľko mesiacov, kým sa postupne vytratil z titulkov novín. Tím detektívov, ktorí na prípade pracovali, sa opäť zmenšil, pretože jeho členovia odišli k naliehavším prípadom.

Porter bol jediný, kto tam bol od začiatku. Bol pri tom, keď dostali prvú škatuľu, a hneď vedel, s kým má do činenia. Mal podozrenie, že ide o začiatok besnenia sériového vraha. Keď sa objavila druhá a tretia škatuľa a nakoniec aj telo, ostatní pochopili.

Bol to začiatok niečoho strašného. Niečoho starostlivo naplánovaného.

Niečoho zlého.

Na prípade pracoval od začiatku. Bol teraz svedkom jeho konca?

„Čo je vnútri?“

„Ešte sme ju neotvorili,“ odpovedal Nash, „ale myslím, že to vieš.“

Škatuľa bola malá, široká asi dvanásť centimetrov a vysoká možno desať.

Rovnaká ako ostatné.

Bola zabalená v bielom papieri a previazaná čiernou stuhou. Adresu niekto napísal rukou, veľmi starostlivo a úhľadne. Nenájdu žiadne odtlačky prstov. Nikdy žiadne nenašli. Všetky strany boli prelepené lepiacou páskou, nikde ani stopa po slinách.

Obrátil sa k čiernemu vaku. „Naozaj si myslíš, že je to on? Poznáme meno?“

Nash pokrútil hlavou. „Nemal peňaženku ani doklady. Tvárou narazil do chodníka a mriežky autobusu. Zobrali sme mu odtlačky, ale nie sú v databáze. Nie je to nikto.“

„Nieкто to musí byť,“ prehodil Porter. „Máš nejaké náhradné rukavice?“

Nash vytiahol z vrečka pár gumených rukavíc a podal ich Porterovi. Navliekol si ich a kývol hlavou smerom ku škatuľi. „Môžem?“

„Čakali sme na teba,“ odpovedal Nash. „Toto je tvoj prípad, Sam. Stále.“

Keď si Porter čupol a siahol po škatuli, jeden z technikov sa k nemu vrhol a snažil sa rýchlo zapnúť malú kameru. „Prepáčte, pane, ale mám príkaz zdokumentovať to.“

„To je v poriadku, chlapče, ale nikoho iného sem nepúšťajte. Pripravený?“

Na prednej strane kamery sa rozsvietila červená LED dióda, ktorá oznamovala, že kamera nahráva. Technik prikývol: „Pokračujte, pane.“

Porter otočil škatuľu, aby bolo vidieť štítok s adresou. Dával pozor, aby na nej nerozmazal kvapky krvi. „Arthur Talbot, 1 547 Dearborn Parkway.“

Nash zapískal. „Špičková štvrť. Najbohatšie rodiny. Nepoznám to meno.“

„Talbot je investičný bankár,“ odpovedal technik. „Venuje sa aj nehnuteľnostiam. V poslednom čase prestavuje sklady pri jazere na luxusné byty. Postupne sa mu darí dostať odtiaľ rodiny s nízkymi príjmami a nahradiť ich ľuďmi, ktorí si môžu dovoliť vysoké nájomné a ešte im zostane na veľkú kávu v Starbucks.“

Porter dobre vedel, kto je Arthur Talbot. Zdvihol hlavu k technikovi. „Ako sa voláte, chlapče?“

„Paul Watson, pane.“

Porter sa musel usmiať. „Jedného dňa z vás bude dobrý detektív, doktor Watson.“

„Nie som lekár, pane. Už som začal písať dizertačnú prácu, ale ešte mi zostávajú dva roky.“

Porter sa usmial. „To už ľudia nič nečítajú?“

„Sam, čo tá škatuľa?“

„Správne. Škatuľa.“

Potiahol za stuhu a sledoval, ako sa uzol pomaly rozväzuje, až sa napokon konce uvoľnili. Biely papier bol v rohoch starostlivo zložený do dokonalých trojuholníkov.

Ako nejaký darček. Zabalil ho ako darček.

Papier sa ľahko odlepil a pod ním sa objavila čierna škatuľa. Porter odložil papier aj stuhu, žmurkol na Nasha a Watsona a pomaly nadvihol vrchnák.

Na podložke z bielej vaty ležalo ucho, dokonale umyté od krvi.

Rovnako ako ostatné.

4

Porter

Deň prvý • 7.05

„Musím vidieť jeho telo.“

Nash sa nervózne obrátil k rastúcemu davu. „Určite ho chceš vidieť tu? Práve teraz ťa sleduje milión ľudí.“

„Tak postavme stan.“

Nash sa obrátil na jedného z policajtov.

O pätnásť minút neskôr stál na Päťdesiatej piatej ulici stan s rozmermi štyrikrát štyri metre a blokoval oba jazdné pruhy smerom na východ, čo mrzelo najmä vodičov. Nash a Porter sa pretlačili cez otvor v plachte a za nimi Eisley a Watson. Potom sa pred vchod postavil uniformovaný policajt pre prípad, že by sa niekto dostal do uzavretého priestoru a pokúsil sa vniknúť do stanu.

Stodvanásťwattové halogénové žiarovky žiarili na šiestich kovových trojnožkách usporiadaných v polkruhu okolo prednej časti autobusu a zaplavovali malý priestor takmer oslepujúcim svetlom.

Eisley sa zohol a rozopol vrchnú časť vaku.

Porter si kľakol. „Hýbal ním niekto?“

Eisley pokrútil hlavou. „Odfotili sme ho a potom som ho dal čo najrýchlejšie zakryť. Skončil presne takto.“

Muž ležal tvárou na asfalte. Pri jeho hlave bola malá kaluž krvi, z ktorej vytekal tenký pramienok. Tmavé vlasy pretkané šedinami mal ostrihané nakrátko.

Porter vytiahol zo škatule po svojej lavici ďalší pár gumených rukavíc, navliekol si ich a opatrne zdvihol mužovi hlavu. Odlepila sa od studeného asfaltu s pľasnutím, ako keď oddeľujete dve polovice ovocia. Porterovi zaškvrkalo v žalúdku a uvedomil si, že ešte nejedol. Pravdepodobne to bolo dobre. „Pomôžeš mi ho otočiť?“

Eisley chytil muža za ruky a Nash si mu čupol k nohám.

„Na tri. Raz, dva...“

Bolo príliš skoro na to, aby nastúpil rigor mortis, telo bolo stále pružné. Zdalo sa, že pravá noha je zlomená najmenej na troch miestach, rovnako ako ľavá ruka. Tá druhá možno viac ako raz.

„Panebože, to je nechutné,“ Nash spočinul pohľadom na mužovej tvári. Presnejšie tam, kde mala byť. Obe líca boli preč a z kostí trčali len úlomky. Spodná čeľusť bola úplne odrezaná a zlomená. Muž mal otvorené ústa, akoby mu niekto chytil obe čeľuste a rozťahal ich ako pascu na medvede. Jedno oko mu prasklo a vytekal z neho sklovec. Druhé na nich nechápavo hľadelo. V jasnom svetle bolo zelené.

Porter sa naklonil bližšie. „Myslíš, že z toho dokážeš niečo vyčítať?“

Eisley prikývol. „Hneď ako ho dostaneme do môjho laboratória, pošlem tam niekoho, kto to urobí.“

„Ťažko sa to odhaduje, ale podľa postavy a začínajúcich šedín by som mu hádal najviac niečo cez päťdesiat.“

„Pravdepodobne čoskoro budem mať presnejší odhad,“ povedal Eisley, ktorý práve svietil baterkou mužovi do očí. „Rohovka je neporušená.“

Porter vedel, že vek človeka sa dá určiť podľa množstva uhlíka v jeho oku; nazývalo sa to Lynnerupova metóda a odhad bol presný s odchýlkou jeden alebo dva roky.

Muž mal na sebe tmavomodrý páskovaný oblek. Ľavý rukáv mal roztrhnutý a kúsok od lakťa mu z neho trčal ostrý kus kosti.

„Našiel niekto jeho druhú topánku?“ Pravá chýbala. Tmavá ponožka bola nasiaknutá krvou.

„Vzal ju okrskový policajt. Je na stolíku,“ Nash ukázal na-pravo. „A mal aj klobúk.“

„Klobúk? Zase sa nosia?“

„Iba vo filmoch.“

„Má niečo vo vrecku,“ Watson ukázal na pravé náprsné vrecko mužovho saka. „Je to štvorec. Možno ďalšia škatuľa?“

„Nie, je to príliš tenké.“ Porter opatrne rozopol sako, siahol dovnútra a vytiahol blok papierov, aký nosili so sebou študenti, kým nedali prednosť tabletom a smartfónom. Bol to formát A6, čiernobiely, s vyznačeným okrajom na každej strane. Takmer všetky stránky boli popísané malým úhľadným písmom, na každú riadok sa zmestili dva riadky textu. „Možno sme niečo našli. Vyzerá to ako denník. Dobrý postreh, doktor.“

„Ja nie som...“

Porter ho zastavil mávnutím ruky. „Ach, áno.“ Potom sa obrátil k Nashovi. „Nehovoril si, že si mu prehľadal vrecká?“

„Prehľadali sme mu len nohavice, kvôli peňaženke. Chcel som počkať, kým si nepozrieš telo.“

„Tak sa pozrime na zvyšok.“

Začal s pravým predným vreckom nohavíc a znova ho prehľadal pre prípad, že by predtým niekto niečo prehliadol. Potom systematicky pokračoval. Opatrne položil všetky nájdené predmety na zem. Nash ich označil a Watson odfotografoval.

„To je všetko. Nie veľa.“

Porter si opäť prezrel predmety:

Lístok do čistiarne.

Vreckové hodinky.

Sedemdesiatpäť centov v minciach rôznych nominálnych hodnôt.

Lístok do čistiarne bol príliš všeobecný. Okrem čísla 54873 neobsahoval žiadne identifikačné údaje, dokonca ani adresu čistiarne.

„Pozri sa, či sú na niečom odtlačky,“ prikázal Porter.

Nash sa zamračil. „A na čo by to bolo dobré? Máme jeho odtlačky a tie nie sú v databáze.“

„Možno v poslednej minúte príde prihrávka naslepo cez celé ihrisko. Možno sa stane zázrak a tie odtlačky nás doveďú k osobe, ktorá ho bude môcť identifikovať. Čo si myslíš o hodinách?“

Nash zdvihol hodinky k svetlu. „Nepoznám nikoho, kto by dnes nosil hodinky na retiazke. Možno je ten chlap starší, ako si si myslel.“

„Klobúk by sa k nim hodil.“

„Alebo sa mu jednoducho páčilo retro,“ prehodil Watson. „Poznám veľa mužov, ktorým sa páči.“

Nash stlačil uzáver a hodinky sa otvorili. „Ha.“

„Čo?“

„Zastavili sa, keď boli tri hodiny a štrnásť minút, ale to nie je čas, keď ten chlap skočil pod autobus.“

„Možno ich náraz posunul,“ uvažoval Porter nahlas.

„Nie je na nich ani škrabanec, žiadne viditeľné poškodenie.“

„Mohli byť poškodené vnútri alebo možno vôbec neboli natiiahnuté. Môžem sa pozrieť?“

Nash podal hodinky Porterovi.

Porter pokrútil uzáverom. „Je voľný. Pružina nereaguje, ale inak je to majstrovské dielo. Myslím, že to bude ručná práca. Rozhodne ide o zberateľský kúsok.“

„Mám strýka...“ začal Watson.

„Gratulujem, chlapče,“ odvetil Porter.

„Má v centre mesta obchod so starožitnosťami. Možno bude pre nás mať trochu času a pochopenia.“

„Chcete dnes večer naozaj získať medailu, čo? Dobré, skúste to. Keď skontrolujeme všetky veci, vezmite hodinky k strýkovi a nech sa na ne pozrie.“

Watson prikývol, tvár mu žiarila.

„Všimol si niekto niečo zvláštne na tom, čo má na sebe?“ Nash si znova prezrel telo a pokrútil hlavou.

„Má drahé topánky,“ poznamenal Eisley.

Porter sa usmial. „Určite áno. Sú od Johna Lobbsa. Stoja asi tisícpäťsto dolárov. No jeho oblek je obyčajný, pravdepodobne z nákupného centra alebo nejakého reťazca. Myslím, že zaň nezaplatil viac ako pár stovák.“

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa Nash. „Žeby mal rád topánky?“

„Nie som si istý. Zatiaľ nechcem robiť žiadne závery. Len mi príde zvláštne, že chlap minie toľko peňazí na topánky a nekúpi si k nim adekvátny oblek.“

„Iba ak pracuje v nejakom obchode s topánkami a dostal zľavu. To by dávalo zmysel,“ poznamenal Watson.

„Som veľmi rád, že tak premýšľate.“

„Prepáčte?“

„Uvoľnite sa, doktor. Len si vás doberám. Za normálnych okolností by som si uťahoval z Nasha, ale on je na moje poznamienky zvyknutý a nie je to až také vtipné.“ Porter sa pozrel na zložku. „Požičiate mi to?“

Watson to urobil a Porter ju otvoril na prvej strane. Prižmúril oči a snažil sa rýchlo prečítať celý text.

Dobrý deň, drahí priatelia,

som zlodej, vrah a únosca. Zabíjam pre zábavu. Zabíjal som z nutnosti. Zabíjal som z nenávisti. Zabíjal som len preto, aby som uspokojil potrebu, ktorá vo mne postupom času čoraz viac rástla. Bola ako hlad, ktorý sa dá uspokojiť len krvou a piesňou z hrdla mučeného človeka. Nepíšem to preto, aby som vás vystrašil alebo ohromil. Len uvádzam fakty, predkladám ich na stôl.

Mám IQ 156, čo je podľa všetkých kritérií znak geniality.

Jeden múdry muž raz povedal: „Snažiť sa opísať vlastnú inteligenciu tým, že si necháte odmerať IQ, je hlúposť.“ Ja som však nepožiadaval o IQ test, bol mi nariadený. Z toho si urobte vlastný záver.

Nič z uvedeného nevypovedá o tom, kto som. Tieto fakty hovoria len o tom, čo som. Preto sa chystám vziať do ruky pero a podeliť sa s vami o to, čo nájdete na nasledujúcich stránkach. Ak sa ľudia nepodelia o svoje myšlienky, nedosiahnu pokrok. Vy

(spoločnosť) sa nepoučíte z vlastných chýb a z toho, že ich je veľa. Musíte sa ešte veľa naučiť.

Kto teda som?

Nemyslíte si, že keby som vám teraz prezradil svoje meno, pokazil by som celú zábavu?

Pravdepodobne ma voláte Opičí vrah alebo Opičí vrah 4. Opičí vrah 4 je podľa mňa príliš dlhý a nepresný názov. Nikdy som nezabil opicu. Čo keby sme z toho urobili skratku? OV4? V jednoduchosťi je krása. Snažme sa všetci spolu dobre vychádzať.

A teraz sa budeme kráľovsky zabávať, vy a ja.

„Doriti,“ zavrčal si Porter popod nos.

5

Denník

Hneď na úvod by som chcel objasniť niekoľko vecí.

Nie je to chyba mojich rodičov.

Vyrastal som v dome plnom lásky, ktorý by mohli dať na obálku časopisu slávneho ilustrátora Normana Rockwella.

Moja matka, nech sa Boh zmiluje nad jej dušou, sa po mojom narodení vzdala materskej dovolenky, aby pokračovala v sľubnej kariére v knižnom priemysle, a nemyslím si, že by sa niekedy chcela vrátiť ku mne. Každé ráno sme mali s otcom na stole pripravené raňajky a večera sa podávala o šiestej. Čas strávený s rodinou bol pre nás posvätný a všetci sme ho vyplnili humorom a utipom.

Matka nám vždy opisovala svoje každodenné problémy v práci a my s otcom sme pozorne počúvali. Mala skutočne anjelský hlas a dodnes túžim počuť ho znova.

Otec pracoval v oblasti financií. Som si celkom istý, že jeho kolegovia si ho veľmi vážili, aj keď doma o práci nehovoril. Pevne veril, že človek by si nemal nosiť prácu domov a poškrvniť tak sviatosť domova, rovnako ako sa doma nevylijeva vedro špinavej vody na podlahu. Prácu nechával tam, kam patrila.

Nosil lesklú čiernu aktovku, ale nikdy som nevidel, že by ju otvoril. Každý večer ju položil ku dverám a zostala tam, kým si ju nasledujúci pracovný deň nevzal do kancelárie. Predtým ako ju

zdvihol z podlahy, však nezabudol pobožkať matku a postrapatiť mi vlasy.

„Postaraj sa o mamu, chlapče!“ hovorieval. „Kým sa vrátim, budeš pánom domu. Ak vám náhodou zaklope na dvere výberca daní, pošlite ho do vedľajšieho domu. Nevšímajte si ho. V celosvetovom meradle nemá veľký význam. Je lepšie, ak sa naučíš tieto veci teraz, aby si ich nemusel riešiť, keď budeš mať vlastnú rodinu.“

S plstným klobúkom na hlave a s aktovkou v ruke potom vyšiel z dverí, usmial sa na nás a zamával nám. Vždy som pribehol k oknu a sledoval som, ako kráča k svojmu malému čiernemu kabrioletu (v zime dával pozor, aby sa nešmykol na ľade) a nastupuje. Môj otec mal porsche z roku 1969. Bol to úžasný stroj. Hotové umelecké dielo s dunivým zvukom motora, ktorý sa rozozvučal po otočení kľúča v zapalovaní, a potom reval čoraz hlasnejšie, až kým otec nevycúval na cestu.

Otec miloval to auto.

Každú nedeľu sme z garáže vzali veľké modré vedro a hromady handier a celé auto sme drhli a leštili. Otec strávil hodiny balzamovaním plátennej strechy a voskovaním ladných kovových kriviek. Nie raz, ale dvakrát. Mojou úlohou bolo čistiť dezén na kolesách a vždy som to robil veľmi zodpovedne. Keď sme skončili, auto žiarilo, akoby práve vyšlo z výstavnej miestnosti. Potom otec stiahol strechu a vzal nás s mamou na nedeľnú jazdu. Porsche bolo len dvojmiestne, ale ja som bol malý a zmestil som sa za predné sedadlá. Zastavili sme sa v miestnej cukrárni na zmrzlinu a limonádu a potom sme sa vybrali do parku na popoludňajšiu prechádzku po trávniku medzi urastenými dubmi.

Tam som sa hral s ostatnými deťmi a otec s mamou nás pozorovali z tieňa pod starým stromom. Držali sa za ruky a ich oči boli plné lásky. Žartovali a smiali sa a ja som ich počul, aj keď som sa naháňal za loptou alebo lietajúcim tanierom. „Pozrite, pozrite!“ volal som na nich. Sledovali ma, ako by to mali robiť všetci rodičia. Pozerali sa na mňa s hrdosťou. Ich syn, ich radosť. Často som sa v spomienkach vracal k tým dňom, keď som bol v tom krásnom, nevinnom veku. Vrátil som sa v nich aj k rodičom a videl som ich

sedieť pod stromom a usmievať sa. Videl som ich a predstavoval som si, ako majú podrezané hrdlá od ucha k uchu, ako im z rán strieka krv a steká do trávy pod nimi. A ja som sa smial, až som sa zadúšal.

Samozrejme, bolo to pred mnohými rokmi, ale vtedy sa to nepochybne všetko začalo.

6

Porter

Deň prvý • 731

Porter zaparkoval svoj Charger pri obrubníku pred domom na Dearbon Parkway 1547 a pozrel sa na obrovské sídlo. Nash vedľa neho práve telefonoval. „To bol kapitán. Chce, aby sme sa mu všetci prihlásili.“

„Neskôr.“

„Znel veľmi naliehavo.“

„OV4 chcel, aby bol balík doručený sem. Čas sa nám kráti. Nemôžeme utekať naspäť na stanicu,“ odpovedal Porter. „Bude to chvíľu trvať. Musíme si udržať náskok.“

„OV4? Naozaj ho tak chceš nazvať?“

„OV4, Štvrtá opica alebo Opičí vrah. Je mi jedno, ako budeme tohto čudáka nazývať.“

Nash sa pozrel z okna. „To je ale dom. Žije tu len jedna rodina?“

Porter prikývol. „Arthur Talbot a jeho žena, jeho dospievajúca dcéra z prvého manželstva, pravdepodobne aj jeden alebo dva psy a hlavne gazdiná, či skôr päť gazdiniiek.“

„Kontroloval som zoznam nezvestných osôb a Talbot zatiaľ nebol nahlásený,“ povedal Nash. Vystúpili z auta a zamierili hore schodmi. „Ako to chceš urobiť?“

„Rýchlo,“ odpovedal Porter a zazvonil. Nash stíšil hlas. „Manželka alebo dcéra?“

„Čo?“

„Ucho. Myslíš, že je to manželka alebo dcéra?“ Porter sa chystal odpovedať, keď sa dvere otvorili na medzeru bezpečnostnej reťaze. Hnedými očami sa na nich pozerala hispánska žena, vysoká asi meter päťdesiat.

„Ako vám pomôžem?“

„Je pán Talbot alebo pani Talbotová doma?“

Prešla pohľadom z Portera na Nasha a späť. „*Momento*.“ Potom zavrela dvere.

„Staviam na dcéru,“ povedal Nash.

Porter sa pozrel na displej telefónu. „Dcéra sa volá Carnegie.“

„Carnegie? Žartuješ, však?“

„Nikdy nepochopím týchto finančníkov.“

Keď sa dvere opäť otvorili, na prahu stála asi štyridsaťročná blondína. Mala na sebe béžový sveter a úzke čierne nohavice. Vlasy mala voľne stiahnuté dozadu. Je príťažlivá, pomyslel si Porter. „Pani Talbotová?“

Úctivo sa usmiala. „Áno. S čím vám môžem pomôcť?“

Za ňou sa objavila hispánska žena, ktorá ich pozorovala zo zadnej časti haly.

„Som detektív Porter a toto je detektív Nash. Sme z mestskej polície v Chicagu. Môžeme sa niekde porozprávať?“

Úsmev jej zmizol z tváre. „Čo urobila?“

„Čo, prosím?“

„Naša dcéra. Rada by som prežila aspoň týždeň tak, aby sme nemuseli riešiť jej krádeže v obchodoch, jazdu na ukradnutom aute alebo opíjanie sa v parku s jej rovnako šialenými rovesníkmi. Rovnako dobre môžem policajtom rozdávať kávu zadarmo, polovica zboru sem aj tak chodí ako domov.“ Odstúpila od dverí, ktoré sa za ňou prudko otvorili a odkryli pohľad na pomerne stroho zariadený interiér. „Poďte ďalej.“

Porter a Nash ju nasledovali dovnútra. Nad hlavou mali klenutý strop, uprostred ktorého sa trblietal krištáľový luster. Porter dokázal potlačiť nutkanie vyzuť si topánky, prv ako vstúpil na vyleštený biely mramor.

Pani Talbotová sa obrátila ku gazdinej. „Miranda, bola by si taká láskavá a priniesla nám čaj a sušienky, prosím? Alebo si radšej dáte šišky?“ Pri poslednom slove sa usmiala.

Ach, snobský humor, pomyslel si Porter. „Ďakujeme, madam, nerobte si starosti.“

„Volajte ma Patricia, prosím.“

Nasledovali ju cez vstupnú halu a potom chodbou do veľkej knižnice. Leštená drevená podlaha sa leskla v rannom slnku, ktorého lúče sa odrážali na krištáľovom lustri nad veľkým kamenným kozubom. Patricia im pokynula k veľkej pohovke uprostred miestnosti. Porter a Nash si sadli. Sama si sadla do možno až príliš mäkkého čalúneného kresla s podnožkou a siahla po šálke čaju na vedľajšom stolíku. Vedľa čaju ležal nedotknutý výťažok ranných *Tribune*. „Minulý týždeň sa predávala nejakým svinstvom a ja som po ňu musela ísť uprostred noci na pohotovosť. Omdlela v nejakom klube a jej milí priatelia ju jednoducho vyhodili von. Zvyčajne ju nechávajú na lavičke pred nemocnicou. Chápete to? Arty bol v práci a ja som ju musela dostať domov, skôr ako sa vrátil, aby sa nerozčuľoval. Mäčochá aby všetko znova vyžehlila a tvárila sa, že sa nič nestalo.“

Gazdiná sa vrátila s veľkým strieborným podnosom. Položila ho pred nich na stôl, naliala z čajníka dve šálky čaju, jednu podala Porterovi a druhú Nashovi. Priniesla aj dva tanieri. Na jednom bola sušienka, na druhom čokoládová šiška.

„Som obyčajný policajt a nehanbím sa za to,“ vyhlásil Nash a siahol po šiške.

„Nemusel si to robiť,“ povedal Porter.

„Len si dajte,“ odpovedala Patricia.

„Kde je teraz váš manžel, pani Talbotová? Je doma?“

„Dnes skoro ráno odišiel do Wheatonu hrať golf.“

Nash sa naklonil dopredu. „To je hodina cesty autom.“

Porter zdvihol šálku čaju, pomaly sa napil a vrátil ju späť. „A vaša dcéra?“

„Nevlastná dcéra.“

„Nevlastná dcéra,“ opravil sa Porter.

Pani Talbotová sa zamračila. „Prečo mi nepoviete, v akých problémoch zas lieta? Potom sa rozhodnem, či ju nechám s vami hovoriť, alebo zavolám právniku.“

„Takže je tu?“

Patricia prevrátila oči. Doliala si čaj, siahla po dvoch kockách cukru, hodila ich do šálky, zamiešala a napila sa. Potom prstami zovrela horúcu šálku. „Je vo svojej izbe. Celú noc spala ako zabíť. Pred pár minútami som videla, ako sa pripravuje do školy.“

Porter a Nash sa na seba pozreli. „Mohli by sme ju vidieť?“
„Čo urobila?“

„Sledujeme jednu stopu, pani Talbotová. Ak je vaša dcéra teraz doma, nemusíte sa ničoho obávať a my opäť odídeme. No ak nie je...“ Porter ju nechcel zbytočne vystrašiť. „Keby nebola doma, mohli by sme sa začať obávať.“

„Nemusíte ju kryť,“ vysvetlil Nash. „Potrebujeme len vedieť, že je v poriadku.“

Pani Talbotová obrátila šálku v prstoch. „Miranda? Mohla by si ísť po Carnegie, prosím?“

Gazdiná otvorila ústa, ale potom si to zjavne rozmyslela a rozhodla sa mlčať. Otočila sa, vyšla z knižnice na chodbu a pokračovala po schodisku nahor.

Nash Portera štuchol lakťom. Porter sa otočil a očami našiel, na čo sa pozeral jeho kolega. Na kozubovej rímse bola zarámovaná fotografia. Bola na nej blondínka v jazdeckom oblečení a pekný opálený muž. Porter vstal a prešiel k nej. „To je vaša nevlastná dcéra?“

Pani Talbotová prikývla. „Pred štyrmi rokmi. Na tej fotke má dvanásť rokov a mesiac. Vtedy bola ešte poslušná.“

Portera zaujali dievčenské vlasy. Opičí vrah si doteraz vybral za obeť len jednu blondínku. Všetky ostatné boli brunetky.

„Patricia! Čo sa deje?“

Všetci sa otočili.

Vo dverách stála tínedžerka v tričku s názvom metalovej skupiny Mötley Crüe. Na ňom mala prehodený biely župan a na nohách papuče. Blond vlasy mala rozstrapatené.

„Prosím, nevolaj ma Patricia,“ osopila sa na ňu pani Talbotová.

„Prepáč, mama.“

„Carnegie, títo páni sú z metropolitnej polície.“

Dievča zbledlo. „Prečo tu máme policajtov, Patricia?“

Porter a Nash stáli tesne vedľa nej. Boli presne tam, kde mali byť.

7

Porter

Deň prvý • 7.48

Začalo mrholiť. Dláždené schody, po ktorých sa Porter a Nash ponáhľali z Talbotovej vily späť k autu, boli mokré a klzké. Oba ja rýchlo nastúpili, zavreli za sebou dvere a pozreli na zlovestne tmavú oblohu. „Toto dnes nepotrebujeme,“ povedal Porter. „Ak začne pršať, Talbot zruší golf a my stratíme stopu.“

„Máme väčší problém.“ Nash niečo ťukal do svojho iPhoneu.

„Opäť kapitán Dalton?“

„Nie, niečo horšie. Nieкто napísal na Twitter.“

„Nieкто čo?“

„Napísal na Twitter.“

„Čo je to, dočerta?“

Nash mu podal telefón.

Porter si prečítal krátky príspevok.

@OV4 JE NAJLEPŠÍ. JE TO NAOZAJ OPIČÍ VRAH?

Nasledovala fotografia obete, ktorú našli v to ráno ležať tvárou na asfalte. V rohu fotografie bol viditeľný mestský autobus.

Porter sa zamračil. „Kto dal tú fotografiu novinárom?“

„Dopekla, Sam. Niekedy by si sa mal zaujímať, čo sa deje vo svete. Nikto nikomu nič nedal. Nieкто to len odfoťil mobilným

telefónom a zdieľal na internete, aby to všetci videli,“ vysvetľoval Nash. „Takto funguje Twitter.“

„Nieкто? Koľko ľudí znamená nieкто?“

Nash opäť čosi ťukal. „Tento tweet bol zverejnený pred dvadsiatimi minútami a už naň reagovalo tritisíc dvestodva ľudí. A bol retweetnutý takmer päťstokrát.“

„Koľko ľudí reagovalo? Ako retweetovali? Nash, vyjadruj sa po anglicky. Nemôžeš hovoriť normálne?“

„Znamená to len, že je niekde vonku, Porter. Tá správa sa stala virálnou. Svet jednoducho vie, že nie je mŕtvy.“

Vtom Nashovi zazvonil telefón. „Teraz je to naozaj kapitán. Čo mu mám povedať?“

Porter naštartoval auto, zaradil rýchlosť a rýchlo uháňal po West North Street k číslu 294. „Povedz mu, že ideme skontrolovať stopu.“

„Akú stopu?“

„Talbotovu.“

Nash vyzeral zmätene. „Lenže to nie sú Talbotovci, tí sedia doma.“

„Ja mám na mysli Talbota. Musíme sa porozprávať s Arthurom. Stavím sa, že jeho manželka a dcéra nie sú jediné ženy v jeho živote,“ povedal Porter.

Nash prikývol a prijal hovor. Porter počul, ako kapitán kričí z malého reproduktora. Nash asi minútu opakoval: „Áno, pane,“ a potom zakryl telefón rukou. „Chce hovoriť s tebou.“

„Povedz mu, že šoférujem. Telefonovanie počas jazdy je nebezpečné.“ Mykol volantom doľava a urobil myšku okolo minivanu.

„Áno, kapitán,“ povedal Nash. „Dám vás na hlasný odposluch. Počkajte...“ Nash spároval svoj telefón cez Bluetooth so stereom vozidla a z reproduktorov sa ozval kapitánov hlas, ktorý bol ešte pred chvíľou tenký a takmer nepočuteľný. „O desať minút sa stretneme na stanici, aby sme sa mohli poradiť ako tím a trochu sa rozhýbať. Otravujú ma všetky televízne kanály a všetky noviny.“

„Kapitán, tu je Porter. Poznáte jeho rutinu rovnako dobre ako ja. Dnes ráno sa chystal poslať ucho. To znamená, že ju uniesol včera, maximálne pred dvoma dňami. Dobrá správa je, že svoje obete nikdy nezabíja hneď, takže je takmer určite nažive... hoci nevieme kde. A aj tak nevieme, koľko času máme. Ak si len odskočil na poštu, možno ju nechal bez jedla a vody. Priemerný človek prežije tri dni bez vody a tri týždne bez jedla. Takže ešte má čas, kapitán. Máme tri dni na to, aby sme ju našli.“

„Presne preto potrebujem, aby ste sem prišli.“

„Najprv musíme niečo overiť. Kým nebudeme vedieť, koho uniesol, budeme mlátiť prázdnu slamu. Ak niečo chcete, dajte mi hodinu a ja vám dám meno, ktoré môžete zverejniť v médiách. Keď im dáte fotku uneseného dievčaťa, dajú vám pokoj,“ povedal Porter.

Kapitán chvíľu mlčal. „Maximálne hodinu.“

„To nám stačí.“

„A s Talbotom opatrne, so starostom sú jedna ruka,“ odpovedal kapitán.

„Viem.“

„Zavolajte mi, keď sa ním porozprávate.“ Potom kapitán ukončil hovor.

Porter odbočil na nájazd na diaľnicu 294. Nash zadal do navigačného systému Wheaton. „Ešte štyridsaťpäť kilometrov.“

Porter stlačil plyn a auto zrýchlilo. Nash zapol rádio.

...hoci mestská polícia v Chicagu zatiaľ nevydala vyhlásenie, špekuluje sa, že chodec, ktorého dnes zrazili autobusom MHD neďaleko Hyde Parku, je v skutočnosti Opičí vrah. Na mieste nehody bola odfotografovaná škatuľa, ktorá sa zhoduje s inými, ktoré vrah poslal v minulosti. Túto prezývku mu dal detektív chicagskej metropolitnej polície Samuel Porter. Ako prvý rozpoznal typické znaky jeho konania a podpis.

„To nie je pravda, žiadnu prezývku som nevymyslel...“

„Pst!“ prerušil ho Nash.

Prezývka Štvrtá opica sa inšpiruje japonskou svätyňou To-šógu v meste Nikkó, kde sú do dreva nad vchodom vyrezané tri opice. Prvá si zakrýva uši, druhá oči a tretia ústa, čo znázorňuje porekadlo: „Nepočujem zlo, nevidím zlo, nehovorím zlo.“ Štvrtá opica má znázorňovať slová „Nečiním zlo“. Vrah postupuje podľa rovnakého vzorca, odkedy pred päť a pol rokom zabil svoju prvú obeť, Calli Tremellovú. Dva dni po tom, čo ju uniesol, dostala rodina poštou jej ucho. O dva dni neskôr prišli poštou jej oči a o ďalšie dva dni neskôr jazyk. Jej telo sa našlo v Bedford Parku dva dni po doručení posledného balíka. V ruke držala lístok s nápisom: NEČINÍM ZLO. Ako sa neskôr zistilo, otec obete Michael Tremell bol členom stávkovej mafie, ktorá na svoje zahraničné účty presúvala milióny dolárov...

Nash vypol rádio. „Vždy unesie dieťa alebo súrodenca, aby potrestal otca za zločin, ktorý spáchal. Prečo nie tentoraz? Prečo nevzal Carnegie?“

„Neviem.“

„Mali by sme preveriť Talbotove financie,“ navrhol Nash.

„To nie je zlý nápad. Máme niekoho, kto by to urobil?“

„Možno Matt Hosman?“

Porter prikývol. „Zavolaj mu.“ Siahol do náprsného vrečka, vytiahol denník a hodil ho Nashovi do lona. „A potom čítaj toto, ale nahlas.“

8

Denník

Matka a otec sa často stretávali s našimi susedmi Simonom a Lisou Carterovcami. Mal som len jedenásť rokov, keď sa nastahovali do našej krásnej štvrte, a vo svetle môjho krátkeho života mi pripadali starí. No keď si na nich dnes spomeniem, uvedomujem si, že otec a matka mali okolo tridsiatky a Carterovci mohli byť o rok či dva starší. Najviac o tri. Možno o štyri, ale sotva viac ako o päť. Nastahovali sa do susedného domu, ktorý bol vlastne posledným domom na konci našej tichej uličky.

Už som spomínal, aká bola matka neuveriteľne krásna?

Som neslušný, keď vynechávam takýto podstatný detail. Trepem o zbytočnostiach a celkom som zabudol uviesť skutočnosť, ktorá môže vhodne ilustrovať moje rozprávanie, do ktorého ste sa tak ochotne začítali.

Keby ste mohli siahnúť do mojej knihy a zasadiť mi ranu, naliehavo by som vás k tomu vyzval. Niekedy ma dobrá facka jednoducho dostane zo sna a vráti ma späť do reality.

Kde som skončil?

Matka.

Matka bola krásna.

Mala hodvábne vlasy. Blond, zdravé a lesklé tak akurát, aby vyzerali dokonale. V nádherných vlnách jej padali do polovice

štíhleho chrbta. A jej oči! Mali farbu žiarivo zelených smaragdov zasadených do dokonalej porcelánovej pleti.

Nehanbím priznať, že jej postava priťahovala pohľady mnohých mužov. Každý deň chodila behať a trúfam si povedať, že na tele nemala ani gram tuku. Určite nevážila viac ako päťdesiat kíľ, ako sa hovorí – aj s topánkami, a bola otcovi po plecيا, takže mohla mať meter sedemdesiat.

Milovala šaty bez ramienok.

Matka ich nosila počas horúcich letných dní aj uprostred zimy. Zima jej neprekážala. Spomínam si, ako raz prišla snehová búrka a nasnežilo nám takmer po okenné parapety. Ona bola v kuchyni v krátkych bielych šatách so slnečnicami, ktoré sa jej pri každom pohybe krásne nadvihovali. Susedka pani Carterová sedela za kuchynským stolom, v rukách zvierala hrnček horúceho čaju a matka jej vysvetľovala, že sa v takýchto šatách cíti slobodne. Okrem toho si myslela, že jej najväčšou devízou sú nohy, preto tie krátke sukne. Potom začala básniť o tom, ako sa otcovi páči v týchto šatách. Ako ich hladí. Ako ich rád vyhrnie alebo omotá okolo...

Vtedy si ma matka všimla a ja som sa vzdialil.

9

Porter

Deň prvý • 8.49

Porter o golfe veľa nevedel. Predstava, že by mal palicou udierať do bielej loptičky a potom za ňou celé hodiny chodiť, sa mu ani trochu nepozdávala. Chápal, že to môže byť náročná činnosť, ale nepovažoval ju za šport. Bejzbal bol šport. Americký futbal bol šport. Podľa jeho štandardov však šport nemohol robiť osemdesiatročný muž v pastelových nohaviciach, ktorý za sebou vláčil kyslíkový prístroj.

Reštaurácia v klube však bola pekná. Pred dvoma rokmi vzal Heather na oslavu výročia do golfového klubu v Chicagu a dal si najdrahší steak, aký kedy jedol. Heather si dala homára a celé týždne o ňom básnila. Policajný plat neumožňoval veľa míňať, ale výraz šťastia v jej očiach stál za tie peniaze.

Zaparkoval pri veľkej klubovni a pred vchodom podal kľúče od auta obsluhu. „Dajte ho niekam blízko, o pár minút odchádzame.“

Podarilo sa im zvíťaziť nad počasím. Obloha sa síce zatiahla, ale nad mestom naďalej viseli tmavé búrkové mraky.

Vstupná hala bola veľká a pekne zariadená. Pri kozube v zadnej časti, odkiaľ bolo cez francúzske okno vidieť svieži zelený pozemok, sa zhromaždilo niekoľko členov klubu. Mramorová podlaha a mahagónové obloženie spôsobili, že sa ich hlasy niesli až k vchodu.